

At bygge bro til et andet menneske

Vejret

I min familie har vi altid talt meget om vejret. Vejret er ofte indgangsreplikken, når vi mødes, ringer eller skriver sammen. Eller også dukker det helt sikkert op undervejs.

”Jamen, i dag er der da ikke helt så koldt som i går.”

”Men det har da holdt nogenlunde tørvejr i dag.”

”Vi kunne nu også godt snart trænge til noget vand.”

”Sikken et herligt solskinsvejr, der er i dag.”

”Det kan virkelig mærkes, at dagene er blevet lysere, og der ikke er helt så mørkt, når jeg står op.”

”Jeg kan nu også godt lide, når det begynder at blive mørkere.”

Mine børn har somme tider spurgt, hvorfor vi snakker så meget om det vejr. Om, hvordan det er, har været eller måske bliver. Vi kan jo alligevel ikke gøre noget ved det.

At gøre noget ved det, ved vi jo godt, vi ikke kan. Men måske skyldes al den snak om det vejr, at mine forældre var af bondeslægt og også selv havde landbrug og derfor naturligvis var meget afhængige af vejr og vind.

Måske er grunden tillige den, at vejret i Danmark skifter hele tiden, og således nok kan være en bemærkning, en konstatering eller en samtale værd.

Men måske er det derudover også, fordi vejret ofte, også uden for min familie, kan være en ganske fin anledning til at udveksle nogle venlige og høflige bemærkninger til naboen, eller en anden, vi møder på vores vej.

På gåturen, uden for butikken, på biblioteket og hvor vi ellers færdes.

Ja, netop en venlig måde at hilse på. Og det at blive hilst venligt på af nogen, kan være af ganske stor betydning for vores velbefindende og for følelsen af at blive set af et andet menneske.

Den ikke uvæsentlige smalltalk

Somme tider bliver det ved hilsenen og bemærkninger eller udvekslinger om vejret. Somme tider udvikler bemærkningerne sig til noget andet og mere. Men ofte er det vel slet ikke meningen, at det skal blive til andet end en hilsen eller en venlig bemærkning. For det kan som sagt være en både fin og venlig måde at hilse hinanden på. Og en venlig hilsen, også fra en fremmed, kan nogle gange være med til at gøre dagen til en bedre dag.

Nogen vil måske kalde snakken om vejret for en ligegyldig snak eller for smalltalk.

Jeg tror nu ikke, det nødvendigvis behøver at være så ringe endda.

Somme tider tænker jeg oven i købet, at det er godt, at vi både har vejret og smalltalken at mødes om.

Både smalltalken og vejret kan gå hen og blive grundlaget for noget dybere, men det er jo ikke i alle situationer, ved enhver tid og lejlighed, eller med alle, at snakken overhovedet skal være andet og mere.

End lige netop den om vejret eller andre venlige bemærkninger.

For dybest set bestemmer vi jo selv, hvilke historier, vi vælger at fortælle til hvem og hvornår. Ligesom det også kunne komme til at virke underligt og grænseoverskridende, hvis et ganske fremmed menneske over køledisken i Føtex, uden videre højlydt gav sig til at fortælle løs af hele sin livshistorie eller at dele sine allerinderste tanker med de omkringstående.

Den gode samtale

Nu ved jeg jo ikke, om du lige nu sidder og synes, at al min snak om vejret i denne klumme bare er, ja, smalltalk. Og om du måske også kunne komme til at tænke på, om der dog ikke er mere.

Hvis det er sådan, du synes, og sådan, du tænker. Ja, så kan jeg sådan set godt følge dig.

For én ting er snakken om vejret, og hvad vi ellers udveksler af venlige bemærkninger med hinanden.

En anden ting er, hvad vi ellers finder på at tale med hinanden om, berette om eller underholde os selv og hinanden med.

Igen noget, som også afhænger af situationen, anledningen og hvem det er, vi mødes med og hvornår.

Noget helt andet er det, jeg kalder for den gode samtale. Eller det at gå over broen til et andet menneske. Det, som rækker ud over vejret, alverdens smalltalk, parallelsnak, monologen og den samtale, hvor vi kun lytter med det ene øre, fordi vi har travlt med at overtage samtalen eller forberede os på det, vi selv vil sige.

Den gode samtale. Hvad er det for en størrelse?

Måske har du, som jeg, og det forestiller jeg mig faktisk, du har, siddet det meste af en hel aften i godt selskab, endda også med både lækker mad, vin og det hele. Og så alligevel, når aftenen var slut at gå derfra mere sulten og tørstig end da, du kom?

Ikke efter mad og vin, som der sikkert var rigeligt af, men en glubende hunger efter noget andet, der manglede.

Fordi snakken kun kom til at dreje sig om vejr og vind, den nye bil eller den sidste ferie.

Og fordi du lige netop den aften havde sat næsen op efter noget mere. Noget dybere end snakken, der gik forbi hinanden eller der, hvor I på skift overtog scenen for at fortælle om jer selv og rent glemte at lytte efter, hvad den anden egentlig sagde.

Fordi det kom til at handle mere om os selv end om den anden. Se mig, hør mig, lyt til mig.

Fordi den samtale, der kunne være udfoldet og ført jer mange steder hen, aldrig blev så god og dyb, som den, du havde hungret efter. Et møde med et andet menneske eller flere, som snarere blev en monolog end en dialog.

Måske fordi I ikke gik over broen til den anden og derved gjorde den anden til centrum for opmærksomhed ved aktivt at lytte, spørge nysgerrigt og interesseret og sammen udfolde historierne.

Og jeg tror, at sulten efter den gode samtale eller den dialog, der kan finde sted mennesker i mellem, kan forklares ved, at det, uanset de sociale mediers udbredelse og uanede muligheder, til stadighed er i mødet med et andet menneske, at vi bliver til.

At det er her. Ansigt til ansigt, at vi forankrer den virkelighed, vi deler med hinanden, og den virkelighed, vi spejler os selv i.

Om dette sidste og meget mere, har psykolog og professor Per Schultz Jørgensen skrevet i sin nye bog: "Broen til det andet menneske".

Har du i øvrigt lagt mærke til, at det i dag ikke regner helt så meget, som det gjorde i går?

Rigtig god lørdag med alt det bedste med både vejret, smalltalken og den gode samtale.